

Lee
Soon
-won

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Hà
Linh
dịch

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Mục lục

- [1. Cá Voi Xanh Lên Núi Tự Bao Giờ?](#)
- [2. Đá Cá Voi Ước Mơ Ra Biển Lớn](#)
- [3. Trên Minh Đá Đã Bắt Đầu Xuất Hiện Vết Nứt](#)
- [4. Một Trận Sấm Sét Khùng Khiếp](#)
- [5. Thế Này Chẳng Phải To Lớn Gì Đâu](#)
- [6. Nếu Tôi Nói Minh Chính Là Đá Cá Voi Thì Cậu Có Tin Không?](#)
- [7. Từ Giờ Trở Đi Tên Cậu Sẽ Là Đá Phẳng](#)
- [8. Đá Phẳng Vẫn Mơ Giấc Mơ Ra Biển Lớn, Chẳng Hề Đổi Thay](#)
- [9. Bây Giờ Minh Cũng Chẳng Còn Là Đá Phẳng Nữa Rồi](#)
- [10. Cái Tên Đá Cá Voi Vẫn Là Tấm Huân Chương Với Tất Cả Các Đá](#)
- [11. Hòn Đá Từng Là Trái Tim Của Đá Cá Voi](#)
- [12. Những Chiếu Bóng Của Thời Gian](#)
- [13. Những Người Bạn Trở Về Tìm Giấc Mơ Đã Mất](#)
- [14. Minh Bây Giờ Đã Thành Đá Đặt Chân Rồi](#)
- [15. Ra Đến Biển Liệu Minh Có Thể To Lớn Trở Lại?](#)
- [16. Phải Hy Sinh Điều Gì Mới Có Thể Ra Được Biển Lớn?](#)
- [17. To Hơn Chút Nữa Thì Minh Đã Không Thể Ra Biển Được Rồi](#)
- [18. Tôi Từng Là Đá Minh Rết Trên Đỉnh Núi](#)
- [19. Nếu Đến Được Nơi Ấy Hẳn Sẽ Có Niềm Hy Vọng Mới Đón Đợi Minh](#)
- [20. Nếu Còn Là Tảng Đá To Sẽ Không Thể Cảm Nhận Được Tâm Trạng Này](#)

Đâu

- [21. Một Hạt Cát Thuở Ban Đầu Đã Từng Là Một Hạt Cát Vĩ Đại](#)
- [22. Con Đường Mà Nếu Minh Không Dần Nhỏ Lại Sẽ Chẳng Thế Nào Đến](#)

Đích

- [23. Tôi Đã Nhớ Bạn Từ Rất Lâu Rồi](#)
- [24. Một Chú Cá Voi Đã Trở Về Với Biển](#)

[Lời Tác Giả](#)

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

1. Cá Voi Xanh Lên Núi Tự Bao Giờ?

Hồi còn nhỏ, trên ngọn núi cao cao hướng ra biển ở làng tôi, có một tảng đá to thật là to, hình thù giống hệt cá voi. Chúng tôi gọi tảng đá đó là "Đá Cá Voi", ngay cả ngọn núi nơi đá ngự trị, cũng được gọi là núi Đá Cá Voi.

Trên hòn đảo nhỏ ở vùng biển phía Đông,

có một chú chim sinh sống.

Một chú chim biển rất bé.

Một ngày nọ, chú chim nhỏ

dường như muốn ngắm nhìn thế gian

đã cất cánh bay đi

vượt biển lớn về phía Tây.

Vỗ cánh, vỗ cánh bay đi...

"Chim nhỏ bay đi đâu thế?"

Cá voi dưới biển hỏi,

"Chim nhỏ bay đi đâu thế?"

Cây giữa đồng hỏi,

"Chim bay đi đâu thế?"

Mây trên trời hỏi.

Chim nhỏ xuyên tầng mây trắng

cất cao tiếng hát

bay vút lên bầu trời xanh.

Vỗ cánh, vỗ cánh bay đi...

Chú chim nhỏ bay vượt đỉnh núi,

rồi từ trên cao đưa mắt nhìn xuống.

"Ồ, cái gì kia nhỉ?"

Chim nhỏ chao cánh, liệng xuống gần thêm chút nữa.

"Cá voi xanh dưới biển đã lên núi tự bao giờ?"

Ồ, hóa ra là tảng đá. Một tảng đá thật hay ghê!"

Trên đỉnh núi mà chú chim biển nhỏ bé

xuyên màn mây, bay qua và đậu xuống

ngự một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá ấy trông giống hệt cá voi

nhưng to lớn đến độ cả cá voi xanh lớn nhất đại dương

cũng không sánh bằng.

Không biết từ khi nào,

chú chim biển cứ đôi lần lại bay đến

mà mài mỏ thật sắc trên tảng đá ấy, rồi vỗ cánh bay đi.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

2. Đá Cá Voi Ước Mơ Ra Biển Lớn

"Chim nhỏ ơi, cậu từ đâu bay đến?"

Đá hỏi chú chim

vẫn thường bay đến mài mỏ trên thân mình.

"Có nói cậu cũng không biết đâu.

Vì tôi đến từ nơi xa lắm."

"Cậu từ dưới núi này lên ư?"

"Không, còn xa hơn kia."

"Quả là cậu tỏa ra mùi lạ lắm.

Mùi hương không thể thấy ở núi này."

"À, là mùi muối đấy.

Tôi đã vượt biển bay tới đây."

"Biển ư?"

"Ừ, cậu thấy đặng ka chú?"

Nơi mà trời xanh và nước xanh

chạm nhau làm một."

Rồi chim nhỏ kể cho đá nghe

những câu chuyện về biển.

"Ra biển cậu sẽ gặp loài cá voi trông giống hệt cậu."

"Cá voi ư?"

"Ừ, có cá voi xanh thân hình cực kỳ to lớn.

Cá heo thì nhỏ nhắn, duyên dáng, và cả cá voi mũi nhọn nữa kìa."

Chim nhỏ còn kể cho đá nghe, rằng mọi nguồn nước trên thế gian này đều chảy trôi về biển lớn,

về biết bao loài cá và cư dân sống trong lòng biển

hiều đến nỗi không sao đếm xuể.

"Ở đó có cây không?"

"Không có cây nhưng có tảo biển cũng giống cây thôi."

"Ở dưới đó có gió thổi chứ?"

"Không, không có gió đâu, nhưng trong lòng biển cả, có sóng và dòng nước lớn, khi chảy qua cũng lay động như gió."

"Ồ, tớ cũng muốn đến biển một lần.

Biển là nơi như thế nào nhỉ?"

Từ ngày hôm đó, Đá Cá Voi đã ấp ủ ước mơ

được xuống biển ở tít đằng xa.

"Một ngày kia nhất định mình sẽ đến đó.

Nhất định một ngày nào đó..."

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

3. Trên Mình Đá Đã Bắt Đầu Xuất Hiện Vết Nứt

Chú chim nhỏ vẫn đôi lần ghé qua,
mang theo tin tức từ biển khơi,
mài mỏ thật sắc trên mình đá rồi bay đi.
Ánh mặt trời chói chang nung nóng,
rồi mưa trút xuống,
gió thổi qua vuốt ve,
tuyết rơi rồi băng đóng,
lại đến lượt nắng chói chang
nung nóng mình đá.
Trên mình đá
đã bắt đầu xuất hiện vết nứt như sợi chỉ.
Mới đầu chính đá cũng không hề hay biết.
Trong mưa tuôn, gió thổi, tuyết rơi, nắng đốt,
hết nóng rồi lạnh,
vết nứt đã thành hình.

Rồi gió cuốn theo đất bụi bay đến
len lỏi vào vết nứt nhỏ trên mình đá.
Một hạt hoa bồ công anh cũng theo gió bay tới.
Cả chú chim nhỏ thường bay đến mài mỏ
cũng đem tới một hạt thông
mắc giữa đám lông của mình.
Hoa nở trên mình tảng đá,
cây thông nhỏ cũng bắt đầu bén rễ vào khe nứt.
Tới một ngày, cây đã lớn như những cây thông khác trong núi.
Chú chim biển thường đến mài mỏ liên bảo:
"Thế này nhìn cậu giống hệt
cá voi phun nước biển.
Tuyệt đẹp!"
Giấc mơ xuống biển
của Đá Cá Voi
càng thêm mãnh liệt.
Rốt cuộc nơi đó ra sao?
Gặp cá voi thật rồi
mình biết nói gì đây?

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

4. Một Trận Sấm Sét Khủng Khiếp

Ùng oàng!

Sấm đánh ì ùng giữa màn mưa.

Mưa liên miên suốt hơn mười hai ngày đêm.

Rào rào rào... Xẹt!

Tiếng sấm ngày càng to hơn.

Xẹt! Ùng oàng ùng oàng!

Xẹt! Ùng oàng ùng oàng!

Đó là trận sấm sét

khủng khiếp chưa từng thấy.

Tia sét dữ dội như xé toạt bầu trời

đánh trúng giữ mình Đá Cá Voi.

A a a!

Giữa đêm đen mịt mù,

Đá Cá Voi cất tiếng thét như sấm rền.

Đá đã bị xé làm đôi.

Ngay đúng chỗ vết nứt nhỏ xíu như sợi chỉ hôm nào.

Cả cây, cả cỏ, cả hoa

từng cắm rễ ở đó

giờ đều bị mưa cuốn phăng

không để lại chút dấu vết.

Mưa rơi mãi chẳng ngừng.

Mưa liên miên, xối xả

trút xuống phần hàm dưới và phần ngực

của Đá Cá Voi.

Nguy hiểm bắt đầu rình rập

đến phần đầu của Đá Cá Voi.

A a a a a...

Đừng đấy! Đừng có đấy mà!

Dù xung quanh chẳng có một ai, nhưng cứ như có người

đang ra sức đẩy tảng đá vỡ.

Cứ thế, cuối cùng,

phần đuôi và phần mình của Đá Cá Voi

nằm lại trên đỉnh núi

còn đầu và ngực thì

lăn xuống phía chân núi.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm...

Chỉ là một nửa Đá Cá Voi thôi,

nhưng khối đá khổng lồ vẫn đủ khiến trời long đất lở,

cả rừng cây lớn đều bị cuốn phăng.

Với tốc độ kinh hoàng, Đá Cá Voi lăn xuống tận sườn núi,

cụng đầu, va thẳng vào một tảng đá to, rắn chắc,

đang nằm cắm sâu xuống đất,

bởi thế mà đá lại tiếp tục vỡ ra làm hai mảnh,

rồi bốn mảnh, rồi tám mảnh,

cả tảng đá kia cũng cũng vỡ làm đôi.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

5. Thế Này Chẳng Phải To Lớn Gì Đâu

Đá Cá Voi

tựa mình vào tảng đá

có thân cắm sâu vào sườn núi kia,

chặt vật níu lại để khỏi văng đi tiếp.

Giờ nó mới nhìn quanh, ở đây có rất nhiều đá khác.

Tuy đã vỡ thành nhiều mảnh

nhưng ở sườn núi này

Đá Cá Voi vẫn là tảng đá lớn nhất.

Tảng đá cắm thân dưới đất

đỡ lấy mình Đá Cá Voi

tạo thành một lối đi tựa cái gác nhỏ.

"Ôi, nặng quá.

Ai đang đè lên tôi đấy?"

Tảng đá phía dưới cất giọng bực bội.

"Ồi, làm sao bây giờ?"

Tôi không cố ý đâu.

Dù sao cũng cảm ơn cậu.

Nếu không nhờ cậu giữ lại

thì tôi đã lăn tít xuống dưới kia rồi.

Không biết chừng thân tôi còn tan tành thành nhiều mảnh."

"Tôi có muốn thế đâu.

Chẳng qua đen đui nằm đây nên mới bị cậu đè lên đấy chứ."

"Vậy thì xin lỗi cậu nhé."

"Nhưng sao cậu lại to lớn và nặng nề thế này kia chứ?"

"Tôi to lớn ư?"

Đá Đá Voi ngờ ngàng.

Tưởng như nó đã vỡ làm nhiều mảnh nhỏ rồi kia mà.

"Cậu đè lên thế này, tôi đến thở cũng không nổi."

Tảng đá bên dưới lại lên tiếng bực bội.

"Thế này có gì là to lớn.

Tại cậu không biết đẩy thôi."

Đá Cá Voi mừng rỡ lại

ngày nào mình còn trên đỉnh núi, với hình dáng trước kia.

Nó hằng muốn xuống biển tự hào khoe dáng,

rồi lấy cây rong biển dài nhất đo chiều dài thân hình mình,
đo cả vòng ngực và cái miệng nữa,
nhưng xuống đến sườn núi này
nó đã chẳng còn bằng một nửa của chính mình ngày xưa
Bỗng nhiên Đá Cá Voi
thấy buồn bã và ủ rũ vô hạn.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

6. Nếu Tôi Nói Mình Chính Là Đá Cá Voi Thì Cậu Có Tin Không?

"Cậu từ đâu đến thế?"

"Chẳng rõ sự thế ra sao, mà tôi lại lăn từ tít trên đỉnh núi xuống đây."

"Ý cậu là trên đỉnh núi có Đá Cá Voi đấy ư?"

"Phải, hóa ra cậu cũng biết đến Đá Cá Voi."

"Có tảng đá ngọc ngạch nào lại không biết đến Đá Cá Voi kia chứ?"

Cứ mỗi lần mưa to,

hòn đá nhỏ nào từ trên đỉnh núi lăn xuống

cũng kể chuyện Đá Cá Voi đến mòn cả miệng.

Với các đá ở đây

Đá Cá Voi chẳng khác nào một truyền thuyết."

"Nếu tôi nói mình chính là Đá Cá Voi thì cậu có tin không?"

"Cái gì cơ?"

"Ý tôi là tôi đã bị vỡ làm đôi rồi lăn xuống đây."

"Cậu đang nói gì vậy hả?"

Cậu to đến mấy thì cũng nên nói dối cho dễ nghe chứ."

"Tôi nói thật đấy mà."

"Chẹp, cậu mà là Đá Cá Voi

thì tôi đây đã là đá trời từ thuở khai thiên lập địa rồi"

Câu nói ấy khiến Đá Cá Voi càng thêm chạnh lòng.

Từng là huyền thoại lẫy lừng của tất cả các đá

thế mà giờ nó chỉ còn là tảng đá vỡ, xấu xí, thô thảm.

Tuy Đá Cá Voi vẫn to hơn nhiều đá khác,

nhưng nếu so với vóc dáng cá voi ban đầu

thì nó chẳng khác gì

một tảng đá tầm thường.

Từ giờ nó không thể

tự nhận mình là Đá Cá Voi được nữa.

Dù một nửa thân mình vẫn còn lưu lại trên đỉnh núi,

nhưng vầng hào quang của Đá Cá Voi giờ chỉ còn là tảng đá trong truyền thuyết.

Nó đã muốn xuống biển với hình dáng cá voi ấy biết bao,

ở sườn núi này, Đá Cá Voi chẳng nhìn thấy

cả đỉnh núi lẫn biển khơi.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

7. Từ Giờ Trở Đi Tên Cậu Sẽ Là Đá Phẳng

"Giờ cậu nói thử xem, hồi ở trên núi tên của cậu là gì?"

Tảng đá nằm bên dưới lại hỏi.

"Hồi đó tôi là tảng đá không tên."

Đá Cá Voi thiếu não trả lời.

"Đá như cậu mà lại không có tên ư?"

"Tôi chỉ là tảng đá núp không ai đoái hoài mà thôi."

Từ giờ có ai hỏi tên, đá cũng không tự tin trả lời nữa rồi.

"Vậy từ giờ trở đi tên cậu sẽ là Đá Phẳng."

"Đá Phẳng ư?"

"Mình cậu bằng phẳng như vậy thì là Đá Phẳng chứ sao."

Chỗ phẳng lì đó chính là

Nơi tia sét kinh hoàng đánh trúng,

xẻ toạc Đá Cá Voi làm đôi.

Khi đá còn chồm trong kí ức đau thương khi mưa bão,

bóng chú chim nhỏ by lên dãy núi

vỗ cánh, vỗ cánh

tựa như nhảy múa

sượt qua mặt Đá Phẳng.

Dù thế, trong suốt khoảng thời gian nằm ở sườn núi

Đá Phẳng cũng nổi tiếng hơn nhiều tảng đá khác.

Những ngày mưa, ở cái ngách tựa như hang động nhỏ dưới mình nó

nào là hổ đến tránh mưa,

nào là gấu gom lá xây ổ

rồi tới ngủ qua mùa đông,

vào ngày tuyết rơi nhiều

còn có hươu nước và thỏ

cùng nhau tới tránh tuyết.

Mùa thu, cả gia đình sóc, mỗi chú ôm một hạt dẻ

tới dã ngoại trên Đá Phẳng.

"Không gian ấm cúng ở đây là do cả tôi và cậu cùng tạo ra,

tất cả đều lấy mình cậu là mái che, dựa vào thân tôi mà ngủ,

ấy thế nhưng ai cũng chỉ thích cậu thôi."

Đến cả tảng đá nằm dưới

cũng bương lờ ghen tị với Đá Phẳng.

Dù có mơ được xuống biển làm cá voi,
thì cũng chẳng thể nào qua trở lại
cái thời từng là Đá Cá Voi được nữa,
thế nhưng Đá Pvang chưa từng quên
khi mình còn là Đá Cá Voi.

Giấc mơ ngày ấy vẫn còn nguyên vẹn
nó vẫn muốn vươn tới
một thế giới khác.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

8. Đá Phẳng Vẫn Mơ Giấc Mơ Ra Biển Lớn, Chẳng Hề Đổi Thay

Năm tháng trôi qua.

Trên mặt Đá Phẳng

đã bao lần in bóng chim biển chao liệng,

những cạnh vỡ sắc nhọn

do lăn từ trên đỉnh núi xuống

đã được bào mòn bởi bàn tay của thời gian.

Rêu phong, như tấm áo thời gian, thật tự nhiên

ôm lấy mình Đá Phẳng.

Thế nhưng chẳng hề đổi thay,

Đá Phẳng vẫn mơ giấc mơ ra biển lớn,

nơi có cá voi bơi

có rong biển đung đưa như nhảy múa

theo làn sóng tựa cơn gió.

Ước mơ của Đá Cá Voi,

ước mơ được làm cá voi,

dù chỉ là giấc mơ thôi
nó cũng sẽ không từ bỏ.
Thế rồi một ngày nọ,
Ừng ùng ùng ùng ùng ùng oàng!!!!!!!
Một chuỗi âm thanh làm rung chuyển cả ngọn núi.
Sấm sét như dội ra từ lòng đất, chứ ko phải từ trên trời.
Núi chùng như sắp lở,
giữa đất đá đang ùn ùn đổ xuống,
một tảng đá tròn như quả bóng, rần như cây búa
lăn từ trên đỉnh núi
rơi xuống, đâm thẳng
vào mình Đá Phẳng.
Á á á!
"Không thể nào."
Đá Phẳng lại một lần nữa vỡ tan thành nhiều mảnh,
bị cuốn theo dòng đất lở
xối xả ko ngừng nghỉ,
lăn mãi, lăn mãi
xuống tận dưới thung lũng.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

9. Bây Giờ Mình Cũng Chẳng Còn Là Đá Phẳng Nữa Rồi

Rửa mặt bằng nước lạnh và định thần rồi đá mới thấy,

ngước lên là núi cao cây cối xanh rì,

nhìn xuống là ngọn nguồn sông chảy nước trong veo.

Nơi đây cũng có thật nhiều đá

Đá nào cũng giống đá nào,

tất thấy đều nhỏ hơn đá trên sườn núi.

Sau khi đã va chỗ này vỡ chỗ kia

xuống đến đây

Đá Cá Voi cũng chẳng khác chúng là bao.

Những đá ở đó đã lâu

khấp mình rêu phủ,

đá nào đá nấy đều tròn trịa.

Chỉ mình Đá Cá Voi,

Giờ bị xô xuống đây vỡ tan tành,

là tro cạnh sắc.

Khi ở trên sườn núi, Đá Cá Voi vẫn là đá lớn nhất

nhưng giữa những tảng đá nhỏ dưới này

đá chẳng bằng một nửa chúng

"Bây giờ mình cũng chẳng còn là Đá Phẳng nữa rồi."

Giờ có nói mình là Đá Phẳng thì có lẽ,

giống như hồi ở trên sườn núi

chẳng đá nào chịu tin đâu.

Tự nhận mình là Đá Cá Voi

lại càng khó tin hơn nữa.

"Cậu từ đâu đến mà mình lại sắc nhọn thế?"

Tảng đá cùng chôn chân ở đó với Đá Cá Voi cất tiếng hỏi.

"Tôi từ trên sườn núi xuống."

"Ngày xưa tôi cũng từ trên đó xuống đấy.

Ngày xưa, xưa nữa thì tôi từng ở tận trên núi kia kìa."

"Vậy hồi ở trên đó cậu có tất Đá Cá Voi không?"

Đá Cá Voi, mà giờ là Đá Nhọn, hỏi.

"Tôi ở gần đấy nhưng cũng chỉ nghe nói thôi,

chứ chưa từng nhìn thấy tận mắt bao giờ."

Đá Tròn đáp.

"Hồi xưa tôi từng là đầu của một tảng đá mình rất dài thật dài,
được hợp thành bởi rất nhiều hòn đá nhỏ."

"Vậy không phải cậu sẽ nhìn rất rõ ư?"

Đầu thì còn có mắt nữa mà."

"Khi đó mình tôi nằm ở cái tư thế ngoái ra sau không được, nhìn lên trên cũng chẳng xong.

Là tư thế trườn xuống phía dưới đó."

"À, ra thế."

"Thế nên tôi đã rơi xuống đây mà chẳng một lần được nhìn thấy Đá Cá Voi,

niềm tự hào của tất cả các đá,

chỉ nghe kể lại như câu chuyện trong truyền thuyết thôi."

"Mưa lớn cùng lở đất đã đẩy chúng ta xuống dưới này.

Cả Đá Cá Voi tít trên đỉnh núi

cũng bị xé làm đôi lăn xuống dưới rồi."

Đá Nhọn che giấu thân phận của mình mà nói.

"Đúng thế, một khối mà bị vỡ tan tành thành nhiều mảnh."

Đá Tròn cho hay Đá Cá Voi trong truyền thuyết

cũng đã lăn xuống dưới,

vỡ ra thành nhiều mảnh rải rác khắp nơi

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

10. Cái Tên Đá Cá Voi Vẫn Là Tấm Huân Chương Với Tất Cả Các Đá

"Nếu hỏi các đá ở đây

chắc phải đến quá nửa dễ tự nhận mình là Đá Cá Voi mất."

Đá Tròn lại nói.

"Sao họ lại nhận như thế chứ?"

"Dù thân mình có vỡ tan tành

thì cái tên Đá Cá Voi vẫn là tấm huân chương với tất cả các đá.

Bởi vậy, đá nào cũng muốn gắn lên ngực mình

cái huân chương hão đó ấy mà."

"Làm vậy vinh quang lắm sao?"

"Nói dối như thế hẳn tự mình cũng thấy xấu hổ thôi,

nhưng bề ngoài thì vẫn cứ giả bộ huênh hoang lắm đó."

"Thật không thể hiểu được.

Sao họ lại phải như thế chứ."

"Nhìn tảng đá phía trước kia.

Nó đã ở đây từ trước khi

Đá Cá Voi vỡ rải rác tứ phương,
thế mà giờ cứ tự nhận
mình là trái tim của Đá Cá Voi ngày ấy."
"Thế các đá khác có tin lời nó không?"
"Tuy không tin,
nhưng đâu chỉ mình nó, tảng đá nào chẳng tự nhận thế.
Bởi ai cũng biết hết mà,
mặc kệ người khác có tin hay không,
quan trọng là biết thể hiện cho đúng bản chất Đá Cá Voi hơn hết thảy."
Thế nên ở đây có cả đá từng là mắt,
cả đá từng là trái tim,
cả đá từng là ngực, là đầu của Đá Cá Voi nữa cơ.
Chỉ thiếu đá từng là đuôi của Đá Cá Voi thôi.
"A, tại vì đuôi vẫn còn nằm trên kia phải không?"
"Không, dù đuôi không còn ở trên đỉnh núi
thì cũng có đá nào tự nhận mình là đuôi cả."
Nghe những lời ấy
Đá Nhọn lại càng không thể nói rằng
chính mình mới từng là Đá Cá Voi.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

11. Hòn Đá Từng Là Trái Tim Của Đá Cá Voi

"Giữa các đá chúng tôi ở đây còn lưu truyền

một tin đồn khác nữa về Đá Cá Voi."

Đá Tròn nói.

"Tin đồn gì vậy?"

"Tin đồn này có đáng tin hay không tôi cũng không biết,

nhưng nghe nói đá từng là trái tim của Đá Cá Voi thật

vẫn có thể tự nhận ra chính mình

mặc cho các đá khác có nhận ra hay không."

"Bằng cách nào vậy?"

Đá Nhọn dỏng tai lên nghe.

"Cá voi là loài động vật sống ở biển mà.

Hòn đá từng là trái tim của Đá Cá Voi

sẽ muốn ra biển thật nhanh,

nhanh hơn mọi đá khác.

Chính là để gặp

cá voi thật chứ còn gì."

Nghe Đá Tròn nói,

Đá Nhọn thấy trong tim mình dâng lên

niềm phấn khích mơ hồ.

thế nhưng Đá Nhọn chẳng còn lòng dạ nào

mà vội vàng muốn xuống biển thật nhanh.

Dù vẫn rất muốn ra biển gặp cá voi xanh

có hình dáng giống mình khi xưa,

nhưng bây giờ, đá đã chẳng còn chút tự tin nào nữa.

Ước mơ thuở ban đầu của đá là được ra biển

bằng thân hình cá voi toàn vẹn của mình.

Có vậy mới có thể đo tầm vóc

đo chiều dài với cá voi thật được chứ.

Nhưng giấc mơ ấy đã tan tành như chính cái thân hình của đá rồi.

Tuy cảm nhận được niềm phấn khích mơ hồ kia,

nhưng Đá Nhọn vẫn nghĩ

vấn tâm mình chỉ là một bộ phận nào đó khác

chứ không đời nào là mắt hay trái tim của Đá Cá Voi.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

12. Những Chiếc Bóng Của Thời Gian

"Nhưng ở đây

đá nào cũng nhỏ hơn

tròn trịa hơn đá trên sườn núi nhỉ."

"Đó là bởi so với đá trên kia, đá dưới này

được bào mòn lâu hơn."

"Cái gì đã bào mòn chúng ta vậy?"

"Nước, gió, nắng, mưa

và tất cả những gì lướt qua ta.

Chúng là những chiếc bóng của thời gian."

"Bóng của thời gian?"

"Cậu ở trên núi lâu ngày

nên chẳng hay biết gì về thế giới bên ngoài nhỉ?"

Đá Tròn kể cho Đá Nhọn nghe

về bóng của thời gian,

những chiếc bóng đi qua tất cả các đá trên đồi này.

"Hắn cậu cũng biết mà phải không,
rằng ở trên đỉnh núi kia, ngự một tảng Đá Cá Voi vĩ đại
tựa như niềm tự hào của tất cả đá chúng ta?"

"Tôi biết chứ."

"Không biết từ bao giờ,
có một chú chim biển cứ bay đến
mài mỏ thật sắc trên tảng đá rồi bay đi."

Đá Nhọn nhớ lại chuyện đã xưa, xưa lắm rồi.

Một chú chim nhỏ sống ở biển
đã tìm đường bay lên tận đỉnh núi.

Rồi có chú chim nhỏ
ngày nọ bay lướt qua Đá Phẳng.

Bóng của chú chim ấy
có lẽ chính là bóng của thời gian.

"Vẫn là chú chim trước kia thường bay đi bay lại đó ư?"

"Không phải đâu.

Chim ngày xưa bay đến
là bố của bố của bố của chú chim,
chim bây giờ bay qua bay lại là con của con của chú chim đó.

Cùng là chim nhưng không phải cùng một chú.

Thế nên cho đến khi Đá Cá Voi vỡ tan chẳng còn dấu vết,

tính theo thời gian của trời,

chính là đã trải qua một ngày của cõi vĩnh hằng."

"À, hóa ra đó là ý nghĩa của cánh chim bay đến."

"So với Đá Cá Voi

chúng ta vừa nhỏ bé vừa tầm thường đến mức nào đấy ư?

Nếu so với các loài động vật như heo rừng hay hươu nước thường đến đây uống nước,

chúng ta tồn tại cũng đã lâu,

nhưng nếu so với Đá Cá Voi

thì chúng ta chưa trải qua nổi một giờ của một ngày đâu

và cuối cùng sẽ tan biến vào bóng của thời gian mà thôi."

"Quả đúng là sẽ thế thật."

"Đó chính là

bóng thời gian lướt qua

vuốt ve đá chúng ta.

Mình đá góc cạnh, sắc nhọn

của chúng ta

dần dần sẽ bị bóng thời gian

bào mòn làm cho tròn phẳng

rồi hoàn toàn tan biến."

Trước khi tan biến phải mau xuống biển

gặp cá voi thôi.

Dù không thể bằng hình dáng Đá Cá Voi,

niềm tự hào và truyền thuyết của mọi đá,

như còn ở trên đỉnh núi,

nhưng giá mà xuống đây bằng thân hình Đá Phẳng,

từng tạo thành hang nhỏ cho hổ đến trú mưa

cho gấu đến ngủ đông

cho hươu nước và thỏ đến tránh tuyết,

giá mà có thể ra biển bằng thân hình cỡ đó thôi

thì cũng tốt bkết bao, đá nghĩ.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

13. Những Người Bạn Trở Về Tìm Giác Mơ Đã Mất

Đá bắt đầu để ý tới những người bạn dưới lòng nước.

"Cái đám đang xây nhà chơi đùa

dưới chân chúng ta kia là gì vậy?"

Đá Nhọn hỏi Đá Tròn.

"Đừng hỏi tôi mà hãy tự đi hỏi chúng ấy."

Tuy nhỏ nhắn

nhưng Đá Tròn nói như người lớn.

"Này, mấy cậu là ai thế hả?"

Đá Nhọn tỏ vẻ ghê gớm

lớn tiếng hỏi đám dưới chân mình.

"Tôi là tôm hùm đất.

Chỉ sống ở những vùng nước thật trong."

"Còn tôi là cá hồi suối núi.

Chúng tôi sống ở ngọn nguồn con sông

nơi nước lạnh đến mức không loài cá nào khác sống nổi."

Từ dưới lòng nước, cá hồi suối núi đón ánh mặt trời
tỏa các dải vân hồng cạnh sườn
cùng những đốm hình ô van màu nâu tuyệt đẹp.

"Các cậu tuy nhỏ bé nhưng mới lộng lẫy làm sao!"

"Những đốm màu nâu này chính là niềm tự hào của cá hồi suối núi chúng tôi.

Từ ngày sinh ra mỗi cá đã mang mười ba đốm
cả đời không phai.

Không loài cá nào

có đốm giống chúng tôi đâu."

"Các cậu có biết biển không?"

"Chúng tôi giờ không biết, nhưng tổ tiên chúng tôi xưa kia thì rõ lắm.

Chúng tôi vốn là cá hồi anh đào từng hay bơi tới lui ngoài biển mà."

"Cá hồi anh đào?"

"Nhưng không biết từ bao giờ tổ tiên chúng tôi

đem lòng yêu mến thung lũng dưới núi này

mà sống luôn ở đây không ra biển nữa

nên mình chúng tôi ngăn lại chỉ còn bằng một nửa

cá hồi anh đào thôi."

"Vậy là giờ các cậu hoàn toàn chẳng biết gì về biển?"

"Không phải thế.

Giờ trong số chúng tôi

vẫn còn những cá

đi tìm giấc mơ đã mất khi xưa,

bơi ra biển

rồi lại quay về.

Lại có những cá hồi anh đào vốn sống ngoài biển,

ngược lên tận đây, đẻ trứng,

rồi gieo giống của mình lên đó."

Đá Nhọn hết mực cảm động

khi biết những người bạn nhỏ bé này

dám thực hiện hành trình mạo hiểm

đi tìm giấc mơ đã mất.

Có lẽ, đó chính là

hành trình đáng giá bằng cả mạng sống.

"Bao giờ thì cá hồi nh đào đến đây?"

"Cứ đến mùa thu hằng năm là các cậu ấy lại lên."

"A, bao giờ các cậu ấy lên

phải hỏi các cậu ấy về biển mới được."

Vụt qua làn nước cá hồi suối núi vừa bơi qua

là bóng phản chiếu chú chim nhỏ

đang bay về vùng trời phía Tây.

"Bao giờ mình mới có thể ra biển đây?"

Dù không thể tìm lại giấc mơ đã mất

như cá hồi suối núi

nhưng nếu được đến nơi ấy

biết đâu còn giấc mơ nào chưa biết tới

đang chờ đón mình.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

14. Mình Bây Giờ Đã Thành Đá Đặt Chân Rồi

Tưởng như lúc nào cũng nằm nguyên một chỗ

nhưng đâu phải đá không chút động cựa.

Mưa xuống thì nước chảy mạnh,

hạn hán thì nước chảy yếu.

Theo dòng nước xiết, cát dưới chân cuốn đi thật nhiều.

Theo dòng nước yếu, từng nhúm từng nhúm cát trôi đi.

Cứ mỗi lần như thế, Đá Nhọn

cũng dần dịch chuyển xuống dưới từng chút một.

Chẳng biết mình còn bị xô đẩy về đâu nữa đây?

Những cạnh sắc nhọn trước đây

đã được mài nhẵn,

cả lưng đá giờ cũng nhẵn nhụi như thời còn là Đá Phẳng.

Mình đá cứ chìm dần xuống nước,

khiến giờ nó như bậc đá đặt chân

nằm rải rác

vắt qua đoạn nước nông nơi thượng nguồn con sông.

"Á, giờ mình đã bé lại chỉ còn là Đá Đặt Chân thôi."

"Dù thế, cậu sẽ biết được nhiều hơn về sự tình thế gian đấy."

Đá Tròn, giờ cũng thành Đá Đặt Chân nằm cạnh, nói.

"Bằng cách nào?"

"Tất cả ai nấy đi qua

đều sẽ chuyện trò với chúng ta."

Qua tảng Đá Đặt Chân,

gấu đi từ núi bên này sang núi bên kia,

lợn rừng đi từ núi bên kia sang núi bên này,

thỏ và chồn chạy đuổi nhau tới lui

tựa trò chơi trốn tìm.

Đôi lúc, cả chuồn chuồn bay lượn trên trời

cũng đậu xuống lưng đá,

ngủ cánh.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

15. Ra Đến Biển Liệu Mình Có Thể To Lớn Trở Lại?

Khi lá phong đỏ theo nước suối trôi xuống,

cũng là lúc đàn cá ngược dòng bơi lên.

Đàn cá lưng xanh, mình trắng bạc

ken đặc những chấm đen.

"Các cậu là ai vậy?"

Đá Đặt Chân hỏi

đàn cá bơi qua dưới chân mình.

"Chúng tôi là cá hồi anh đào."

Cá hồi suối núi từng gặp ở thượng lưu thời còn sắc cạnh

có hình dáng thon dài như lá tre.

Lớn lên cũng chỉ to cỡ chiếc lá tre.

Nhưng cá hồi anh đào từ biển lên

dài gấp hai, ba lần cá hồi suối núi.

"Chúng tôi sống ở sông này quãng độ nửa năm, một năm,

rồi xuống biển ở tầm ba, bốn năm

sau đó lại lên đây đẻ trứng."

"Theo dòng sông này ư?"

"Đúng thế, theo dòng sông này

về lại nơi chúng tôi từng rời xa để ra biển."

Dưới chân Đá Đặt Chân, cá hồi nhào

Ngược dòng bơi không ngừng nghỉ.

Lúc mới sinh

hẳn cá hồi anh đào cũng chỉ lớn cỡ cá hồi suối núi,

có lẽ biển đã nuôi dưỡng

các cậu ấy to lớn đến nhường này.

"Ra đến biển rồi

liệu mình có thể to lớn trở lại

như Đá Cá Voi ngày xưa không?"

Giữa lúc Đá Đặt Chân đang đắm chìm trong suy nghĩ ấy

thì lại có một đàn cá nữa xuất hiện.

"Các cậu là ai thế?"

"Chúng tôi là cá hồi mình bạc"

Nhìn lại thì đàn cá này còn to hơn cá hồi anh đào khi này,

răng cũng có phần sắc nhọn hơn.

"Sao thân mình các cậu rục rở được thế này?

Vốn từ khi sinh ra đã thế rồi sao?"

"Không đâu, khi ở ngoài biển chúng tôi màu bạc cơ.

Trên đường bơi lên đây để trứng

chúng tôi chuyển màu nên mới rục rở thế này đây."

"Các cậu từ đâu đến vậy?"

"Sau khi chui ra khỏi trứng

chúng tôi sống nửa năm ở sông này, cho đến mùa xuân năm sau.

Rồi cả đàn cá nhỏ bé chúng tôi cùng bơi ra biển.

Cá hồi anh đào lên đây trước

cũng sống ở biển, nhưng là biển gần thôi

còn chúng tôi bơi ra mãi tận ngoài biển xa,

sống ở đó cũng lâu hơn cá hồi anh đào nữa,

để tìm lại kỷ niệm ở vùng nước

ngày xưa mình từng vui đùa

chúng tôi đã bơi lên đây để đẻ trứng như thế này đây."

"À, thế nên thân mình các cậu

mới to hơn cả cá hồi anh đào.

Đều là nhờ các cậu sống lâu hơn ở vùng biển xa hơn."

Không chỉ cá hồi anh đào, mà cả cá hồi mình bạc,
suốt đoạn đường bơi tới thượng nguồn con sông
khắp mình đã mang đầy thương tích.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

16. Phải Hy Sinh Điều Gì Mới Có Thể Ra Được Biển Lớn?

Ngắm nhìn đàn cá hồi mình bạc bơi qua,

Đá Đặt Chân ngắm nghĩ.

"Mình thì ước mơ ra biển

tìm cá voi,

còn những đàn cá kia

lại đánh đổi cả mạng sống

từ biển bơi ngược lên đây,

vì lẽ gì cơ chứ?"

"Các cậu cứ đẻ trứng ở biển

rồi nuôi con luôn ở đó không được hay sao?"

"Ngoài biển nhiều loài cá như thế lắm.

Nhưng chúng tôi

không thể quên dòng sông nơi mình đã sinh ra.

Và phải đẻ trứng ở chính dòng sông trong trẻo này

chúng tôi mới nuôi con lớn lên khỏe mạnh được.

Bơi thế cho nên,
dù thân này nát tan, mình đầy thương tích
chúng tôi cũng bơi lên đến tận đây.

Như khi bố mẹ đã đẻ ra chúng tôi,
như khi ông bà
đã đẻ ra bố mẹ."

Cá hồi mình bạc, khắp mình bầm giập,
hết va vào đá, lại chĩa phải cành cây
trên đường bơi ngược dòng sông, đáp vậy:

"Nghĩ tới những cá hồi con sắp chào đời,
với chúng tôi, sự hy sinh này có đáng gì đâu.

Loài cá nào sống tại sông này
cũng như vậy cả thôi."

"Hy sinh..."

Đá Đặt Chân

cứ lằm bằm mãi từ đó thật lâu.

Ở dòng sông này có cả tảng Đá Đặt Chân

ôm mộng ra biển như chính nó,

có cả những chú cá nhỏ

theo hương các loài hoa nở bên bờ đê khi chớm xuân
tìm cách bơi ra biển,
và còn nữa, những chú cá sắp làm mẹ
khi thu về, từ khắp các biển gần xa
đánh cược cả mạng sống của mình
bơi ngược về nơi mình từng sinh ra để đẻ trứng.
Sự hy sinh và sự sống mới
đồng hành cùng dòng sông.
Dường như
cá hồi anh đào và cá hồi mình bạc bơi lên thượng nguồn
đã hoàn thành trách nhiệm đẻ trứng lần gieo giống lên trứng.
Giữa những lá cây và rễ cây theo dòng nước trôi xuống
cuốn theo cả xác cá hồi mình bạc và cá hồi anh đào
miệng há, mình đầy thương tích.
Nhìn xác đàn cá hồi mình bạc và cá hồi anh đào
Đá Đặt Chân nghĩ:
"Mình phải hy sinh điều gì
mới ra được biển lớn, như họ đã rời bỏ?"
Ước mơ ra biển

mỗi ngày một lớn,
nhưng thân mình thì
ngày càng hao mòn, nhỏ nhoi.
Giữa dòng thời gian trôi,
một ngày, bỗng có ai đó phăm phăm
bước hai chân lên mặt đá.
Tiếp sau lại có bốn chân khác giẫm lên.
Ai thế nhỉ?

Lần đầu tiên mình nhìn thấy...

"Cậu là ai thế?"

Đá cất tiếng hỏi mà không ai đáp lại.

"Lạ ghê. Lẽ nào họ không hiểu lời mình nói?"

"Không phải không hiểu mà là..."

Con thú bốn chân theo sau lên tiếng.

"Tôi là sói đã được thuần hóa,

người đi phía trước kia là chủ nhân của tôi.

Chúng tôi đang trên đường đi săn về."

Con người đi đằng trước

đang vác trên vai một chú nai

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

17. To Hơn Chút Nữa Thì Mình Đã Không Thể Ra Biển Được Rồi

Đá Đặt Chân đã trôi từ thượng nguồn

xuống đến đoạn sông rộng hơn một chút.

Từ cửa vào thung lũng

đá phải chia tay với Đá Tròn,

tảng đá đã gắn bó bên nó suốt bấy lâu nay.

Là nó trôi xuống trước,

hay Đá Tròn trôi xuống trước,

chính nó cũng không biết nữa.

Sau đó có hai biển cỡ lớn xảy đến với Đá Đặt Chân.

Một lần là sau khi chia tay với Đá Tròn,

nó được dân làng ven sông nhặt lấy

mang đến để bên bờ sông

làm tảng đá giặc giữ suốt một thời gian dài.

Ban đầu đá được dùng để

thuộc da thú,

sau này thì được dùng để gột rửa

bụi bẩn bám vào áo quần.

Cũng như khi làm Đá Đặt Chân,

đã coi việc được lấy thân mình phục vụ ai đó

là một niềm hạnh phúc.

Dù hằng ngày bị cây gậy giặc nện vào mặt

nhưng đá có thể chăm lo cho đời sống

và quan tâm đến tình cảm của dân làng.

Lại một lần nữa đá suýt không ra được đến biển.

Sau khi bị bào mòn nữa, mòn nữa

từ tảng đá giặt trở thành hòn đá chỉ to hơn nắm tay chút xíu

thì cũng là lúc Đá Giặt bị vớt ra gần bờ đê.

Một ngày nọ, dân làng

định ra sông nhặt đá xây tường.

"Ồi chào, hòn này vừa nhỏ vừa dẹt quá."

Ai đó nhặt hòn đá to bằng nắm tay lên rồi ném ra giữa dòng sông.

Mãi đến lúc đó,

suốt từ khi còn là Đá Cá Voi thưở ban đầu

đến nay trở thành hòn đá giữa sông này, lần đầu tiên

đá mới thấy, nhỏ bé

quả là một điều may mắn.

"Phải chi to hơn chút nữa

chắc mình đã chẳng thể ra biển được rồi."

Giờ đây, đá không còn thấy sợ hãi

khi bị nước bị cát bào mòn

và ngày càng bé lại nữa.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

18. Tôi Từng Là Đá Mình Rết Trên Đỉnh Núi

Sông càng rộng đá mới càng thấy, không chỉ mình nó
mà mọi đá cũng đều đang dần nhỏ lại.

Tìm đến dưới mình đá
cũng là những loài cá rất bé
như ốc hay cá chuôn bụng tròn.

Đường ra biển

vẫn còn dài

nhưng nhiều đá đã nhỏ

chỉ còn bằng hạt cát.

Phải đi bao xa nữa

biển mới hiện ra trước mắt?

Thân mình tôi

còn phải nhỏ đến mức nào nữa

mới nhìn thấy biển đây?

"Chúng ta còn phải đi lâu nữa cơ."

Hòn đá tròn tròn to nằm nằm tay lên tiếng.

"Cậu từ đâu đến đây?"

Đá Dẹt hỏi Đá Tròn.

"Có nói cậu cũng không biết được đâu.

Tôi từng là Đá Minh Rết tít trên đỉnh núi kia kia."

"Vậy hẳn cậu vẫn còn nhớ

Đá Đặt Chân từng nằm cạnh cậu

ở khe nước có đàn cá hồi bơi qua?"

"A, Đá Đặt Chân Minh Dẹt!

Hóa ra là cậu. Biết bao lâu rồi ấy nhỉ?"

Hai hòn đá tay bắt mặt mừng

chùng như muốn ôm chầm lấy nhau.

"Nhưng còn phải đi thêm bao xa nữa mới ra được biển?"

"Tôi chưa đi thử bao giờ

nhưng chúng ta còn phải nhỏ hơn nữa

thì mới có thể ra biển được.

Điều này thì tôi dám chắc đấy."

Đá ngược nhìn lên bầu trời xanh,

từ đằng xa một bóng chim nhỏ

rất đôi quen thuộc

đang dang cánh bay về phía Tây.

"Từ giờ chúng ta hãy cùng đi, đừng rời nhau nữa nhé."

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

19. Nếu Đến Được Nơi Ấy Hẳn Sẽ Có Niềm Hy Vọng Mới Đón Đợi Mình

Đá Dẹt và Đá Tròn

lại bị bào mòn nữa, mòn nữa

từ chỗ to bằng nắm tay giờ chỉ còn bằng hòn cuội,

hay hòn sỏi chơi rải ranh,

rồi cùng nhau xuôi theo dòng sông.

Giờ đến con ốc cũng chẳng buồn bám vào mình đá nữa.

Mà con ốc hay hòn sỏi chơi rải ranh

cũng có khác nhau mấy nỗi.

Vẫn chưa nhìn thấy biển đâu.

"Lẽ nào phải nhỏ bằng hạt cát chúng ta mới thấy biển chẳng?"

Sỏi Dẹt hỏi Sỏi Tròn.

"Có khi thế cũng nên."

"Nhỏ xíu thành hạt cát rồi

ra đến biển mình sẽ làm được gì cơ chứ?"

Nhỏ bằng hạt cát, mình ra biển còn ý nghĩa chằng?"

"Để rồi xem..."

Chuyện đó

cả Sỏi Dẹt

lẫn Sỏi Tròn

đều không sao hay biết.

Dù vậy, nếu đến được nơi ấy

giữa một thế giới mới

hắn sẽ có niềm hy vọng mới

đón đợi mình.

Sỏi bị cuốn theo những hòn đá khác

bị trôi theo cát

ngày một nhỏ hơn

và rồi cũng đến ngày chính rồi cũng chỉ còn là hạt cát.

Dù là hai hạt cát nhỏ bé 1 như nhau nhưng

Đá Cá Voi

là hạt cát trắng lấy lánh ánh vàng

còn Đá Minh Rết

lại là hạt cát đen như ngọc.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

20. Nếu Còn Là Tảng Đá To Sẽ Không Thể Cảm Nhận Được Tâm Trạng Đây Đây

Dưới làn nước trong đến độ đếm được từng hạt cát

có cá diếc và cá chày sinh sống.

Cá diếc mình dẹt, bản rộng

để trứng vào miệng con trai.

"Vậy không phải trai sẽ nuốt luôn trứng sau?"

"Không đâu, miệng trai hóa ra lại là chốn an toàn.

Ở đó trứng sẽ không bị các cá khác tấn công."

"Chẳng phải thế vẫn nguy hiểm hay sao?"

"Chúng tôi, dù là trai và cá, cũng tin tưởng lẫn nhau đấy nhé."

Cá chày để trứng lên cát.

Trứng được các hạt cát

bao bọc bảo vệ như tấm chắn

cho đến tận khi cá con chui ra.

Cảm giác như có sự sống

đang lớn lên trong bụng mình vậy.

"Nếu còn là tảng đá to

chúng ta sẽ không cảm nhận được tâm trạng này đâu."

Hạt cát đen nói.

Thi thoảng

những cá như cá bống và cá bống đá khe,

như thể đang chơi trò rải ranh,

hết ngậm cát vào lại nhả cát ra.

Các loài cá nhỏ chỉ cần thổi mạnh chút thôi

là các trắng và cát đen

lại dạt mãi tí ra xa.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

21. Một Hạt Cát Thuở Ban Đầu Đã Từng Là Một Hạt Cát Vĩ Đại

Mỗi khi gió thổi qua mặt sông

làm dậy sóng,

chỉ một gợn sóng nhỏ thôi

cũng khiến các hạt cát

dạt

tới lui.

"Chắc chúng ta gần đến nơi rồi đấy.

Người đã nhẹ thế này rồi cơ mà."

"Liệu ai sẽ biết cậu từng là Đá Minh Rết?

Ai sẽ biết một hạt cát

thuở ban đầu

đã từng là một tảng đá vĩ đại?"

"Dĩ nhiên là chẳng ai biết rồi.

Dù gì trong số những hạt cát ở đây

sẽ còn nhiều hạt thậm chí còn chẳng hay biết,

thuở ban đầu mình từng là tảng đá nào,
mình từ đâu mà đến."

"Quên cả những điều đó thì đâu có được.

Dù ta có biến thành cát bụi đi chẳng nữa."

"Phải,

như vậy là đã quên mất chính mình của thuở ban đầu rồi,

nhưng trong số bạn bè tôi, có hạt cát nọ,

dù ban đầu chính là tảng Đá Cá Voi

to lớn tựa núi,

mà chỉ vì sợ người khác nói mình lấy chuyện quá khứ ra khoe khoang

nên đã giấu kín thân phận đến cùng

trôi xuống đến tận đây."

Hạt cát trắng lặng nhìn hạt cát đen.

Hạt cát đen thuận theo dòng nước tiến lại gần

cọ má vào mặt hạt cát trắng.

"Làm thế nào mà cậu biết?"

Hạt cát trắng hỏi.

"Từ hồi chúng ta gặp nhau ở ngọn nguồn con sông

cửa vào thung lũng

trò chuyện về trái tim Đá Cá Voi và tấm huân chương."

Hạt cát đen trả lời.

"Giờ chúng ta nhỏ thế này vẫn chưa phải là nhỏ hết cỡ đâu.

Có lẽ trước khi ra đến biển sẽ còn nhỏ hơn nữa,

đến mức chẳng thể để lại chút dấu vết gì.

Có lẽ chỉ còn linh hồn

của cái thời chúng ta từng là Đá Cá Voi và Đá Minh Rết

khi xưa lưu lại mà thôi."

"Ừ, giá mà ra được biển, dù chỉ còn mỗi linh hồn đọng lại.

Giá mà nhìn thấy được cá voi

mang hình dáng giống tôi khi xưa trên đỉnh núi."

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

22. Con Đường Mà Nếu Mình Không Dần Nhỏ Lại Sẽ Chẳng Thế Nào Đến Đích

"Cậu ước mơ ra biển từ khi nào vậy?"

"Suốt từ ngày xưa, khi có một chú chim nhỏ

từ biển bay ngược dòng sông lên đến tận đỉnh núi

rồi kể chuyện cá voi cho tôi nghe.

Từ ngày ấy, tựa niềm hy vọng vào cuộc thám hiểm

hướng về một thế giới mới,

tôi đã mơ về biển,

ao ước một lần được gặp mặt

cá voi mang hình dáng giống mình.

Hồi đầu tôi muốn xuống biển

bằng hình dáng cá voi.

Tôi muốn khoe thân mình với cá voi thật.

Đến lúc vỡ làm đôi lặn xuống sườn núi

tôi vẫn muốn xuống biển bằng nửa thân mình còn lại.

Khi mới gặp cậu, cái hồi còn là Đá Nhọn

thấy mình cứ ngày một nhỏ lại

tôi đã nuôi tiếc biết bao.

Thế nhưng

sau khi trở thành một hạt cát nhỏ tôi đã hiểu.

Rằng đây là con đường

mà nếu mình không nhỏ lại

sẽ chẳng thể nào đến đích.

Dường như trên đường đến tận đây

nước sông đã gột sạch cho tôi

cái ham muốn chiếm lĩnh vị trí vĩ đại hơn cá voi,

ham muốn của ngày còn là Đá Cá Voi trên đỉnh núi,

của thời là Đá Phẳng và Đá Nhọn,

của phận Đá Đặt Chân và Đá Giật,

thậm chí của cả khi là đá to bằng nắm tay hay chội sỏi."

Đúng lúc đó

những hạt cát dưới đáy sông nước trong veo

bắt đầu ồn ào.

"Đang đến rồi."

Từ đằng xa, bỗng ai đó cất tiếng.

Cùng một lúc, hàng đàn cá lấp kín con sông

nhảy về phía trước,

tựa như lớp vảy của chính con sông vậy.

"Bố ơi, cá đang đang nhảy lên kia."

Một em bé trên bờ đê hét to.

"Cậu cũng nghe thấy rồi phải không?"

Chúng ta đã rất gần biển rồi."

Hạt cát đen thì thâm với hạt cát trắng.

"Đàn cá kia cũng về sông đẻ trứng,

con của chúng sẽ theo nước bơi ra biển

rồi lại quay trở về sông đó."

"À, tất cả mọi điều đều gặp nhau ở sông nhỉ."

"Phải,

không chỉ mình chúng ta gặp gỡ rồi hội ngộ

mà hằng năm, cứ đến mùa xuân, cá hồi mình bạc và cá hồi anh đào
con

lại bơi xuống cửa sông

theo những cánh hoa rơi từ trên thượng nguồn,

còn cá đặng dưới này lại theo hương hoa
ngược dòng bơi lên."

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

23. Tôi Đã Nhớ Bạn Từ Rất Lâu Rồi

Hạt cát giờ lại càng nhỏ hơn nữa.

Cả hạt cát trắng lẫn hạt cát đen

đều đã trở thành mụn cát, giữa đám cát vốn đã rất nhỏ,

nhìn chúng bé xíu chẳng khác gì những chấm bụi.

Có cảm giác sóng chỉ khẽ dâng

chúng sẽ ngay lập tức

tan biến không để lại chút dấu vết

như bột tan vào trong nước.

Dù thể linh hồn của chúng,

vẫn kiên cường như trái tim cá voi,

hiên ngang như đầu rết,

rực rỡ ánh nắng

lấp lánh ánh đen.

"Chúng ta đến nơi rồi."

"Ừ, thế mà hồi đầu tôi đã buồn bã biết bao,

chỉ vì thân mình mỗi lúc một nhỏ lại."

Chúng đến điểm phân định ranh giới

giữa sông và biển.

Có lẽ bởi mặt trời đang dần lặn xuống đằng Tây

nên ánh hoàng hôn

tràn xuống cả

cửa sông và biển

"Là biển lớn mà cậu hăng nhưng nhớ đó."

Mụn cát đen nói.

"Cảm ơn vì đã cùng tôi đến tận đây."

Hai mụn cát

nắm chặt tay nhau đến cùng.

"A..."

Đó là khoảnh khắc

nước sông và nước biển hòa vào làm một

cùng bao bọc mụn cát trắng.

Những bọt nhỏ li ti nổi lên

như sóng dậy.

Và ngay chính khoảnh khắc đó,

vạn vật trên thế gian đều ngừng lại.

Mụn cát trắng cảm giác như mình,

bằng cơ thể còn lớn cả Đá Cá Voi,

đang dang rộng hai tay

ôm cả đại dương

Vào lòng.

Không giống như

Nước sông hòa vào nước biển,

cũng không phải như

bột hòa tan vào nước không để lại dấu vết gì,

mà khi kéo cả đại dương vào cơ thể nhỏ bé,

thì cả đại dương như vùi thật sâu

vào trái tim mụn cát vậy.

"Tôi đã nhớ bạn

từ rất lâu rồi."

Mụn cát trắng nói

và cả đại dương trả lời.

"Ừ,

tôi cũng đã chờ mãi ngày bạn đến."

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

24. Một Chú Cá Voi Đã Trở Về Với Biển

Hoàng hôn càng thêm đỏ rực và uy nghiêm
tràn từ trên núi, nơi mụn cát trắng lần đầu ra đi,
xuống biển cả.

Mụn cát trắng
đắm mình trong con sóng lớn
và lần đầu tiên kể từ khi rời đi,
nó ngoái nhìn dãy núi.

Thế nhưng
nó chẳng thấy gì ở trên đó cả.
Nửa tấm thân mình
mà nó cứ ngỡ
vẫn còn nằm lại trên đó
giờ cũng đã biến mất không để lại chút dấu vết.

Trên bầu trời rực đỏ ánh hoàng hôn
một chú chim nhỏ

đang bay lại từ phía trời Tây.

"A, đi đâu rồi nhỉ?"

Nửa thân mình từng nằm lại trên kia của tôi..."

"Nửa mình đó của bạn giờ cũng đang ở đây rồi.

Trong lòng tôi,

trong trái tim bạn."

Đại dương đáp lời.

"Từ giờ tôi sẽ còn đưa bạn đi xa hơn nữa."

Đại dương ôm lấy mụn cát trắng

lặn xuống tận đáy sâu

nơi cá voi thực sự đang sống.

Một chú cá voi từ trên núi cao

đã về với biển.

Biển ôm lấy cá voi,

cá voi ôm lấy biển

và tự mình tỏa sáng lấp lánh như ánh mặt trời, như ánh mặt trăng,

rồi lại không ngừng vươn tới

những vùng biển xa xôi hơn nữa

kiếm tìm niềm hy vọng và những hành trình thám hiểm mới.

CÁ VOI ĐỈNH NÚI

Lee Soon-won

www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Hồi còn nhỏ, trên ngọn núi cao hướng ra biển ở làng tôi, có một tảng đá to thật là to, hình thù giống hệt cá voi. Chúng tôi gọi tảng đá đó là "Đá Cá Voi", ngay cả ngọn núi nơi tảng đá ngự trị, cũng được gọi là Đá Cá Voi.

Tảng đá ấy nằm tít trên đỉnh núi xa xôi ngút ngàn, tuy ở ngay trong làng mà như thuộc một ngôi làng khác, thế nên mãi đến năm mười tuổi tôi mới tận mắt nhìn thấy nó. Mỗi lần tan học, sau khi đi bắt tôm hùm đất về, tôi lại cùng chúng bạn trèo lên lưng Đá Cá Voi ngồi và mơ ước được xuống biển. Dường như khi chúng tôi ngồi trên lưng, đá cũng quẫy đuôi, cựa mình hướng về biển như một chú cá voi bằng xương bằng thịt.

Băng đi rất lâu, tôi thành người lớn, rồi có dịp tìm lại Đá Cá Voi. Đá vẫn nằm đó hướng ra biển ở dưới tít xa. Một chú cá voi nằm trên đỉnh núi muốn xuống biển thì sẽ mất bao lâu? Hồi nhỏ, tôi đã nghĩ thời gian là quan trọng nhất, nhưng lớn rồi, ngẫm lại mới thấy có lẽ vấn đề duy nhất không chỉ là thời gian.

Trên đỉnh núi còn có nhiều tảng đá to như Đá Cá Voi, đường dẫn vào thung lũng cũng rải rác nhiều mẫu đá nhỏ vỡ ra từ những tảng đá to từ trên cao lăn xuống. Theo dòng nước xuôi xuống dưới, từ những tảng đá to, chúng trở thành những tảng đá nhỏ hơn, thành đá đặt chân, đá giặc, đá cờ quả bí đỏ dùng để đập tường, đá cờ nắm tay; rồi còn nhỏ hơn nữa thành đá cuội, hòn sỏi, rồi lại vỡ, lại mòn thành hạt cát to, hạt cát nhỏ; và cuối cùng, phải đến khi trở thành mụn cát li ti tựa chấm bụi, mới có thể ôm trọn cả đại dương vào lòng.

Đó tuy là hành trình của Đá Cá Voi trên đỉnh núi đi gặp cá voi dưới biển, nhưng có khi nào, cũng chính là con đường đời của chúng ta? Phải chăng trên chặng đường ấy, chúng ta phải dần buông bỏ từng chút một bên vệ đường những ham muốn mang nặng trong lòng từ thuở ban đầu, thì cuối cùng mới có thể đón gặp một thế giới rộng lớn hơn, để hoàn thiện bản thân và trưởng thành hơn?

Qua dòng sông chảy trôi trong lòng tôi, xin gửi tới các bạn một chú cá voi xanh nằm trên đỉnh núi quê hương mãi hướng về biển cả. Mong sau một hành trình dài thật dài, cá voi có thể đến với đại dương lòng bạn một cách bình an và hạnh phúc.

Mùa thu năm 2012

Lee Soon-won

Table of Contents

Mục lục

1. Cá Voi Xanh Lên Núi Tự Bao Giờ?
 2. Đá Cá Voi Ước Mơ Ra Biển Lớn
 3. Trên Minh Đá Đã Bắt Đầu Xuất Hiện Vết Nứt
 4. Một Trận Sấm Sét Khủng Khiếp
 5. Thế Này Chẳng Phải To Lớn Gì Đâu
 6. Nếu Tôi Nói Minh Chính Là Đá Cá Voi Thì Cậu Có Tin Không?
 7. Từ Giờ Trở Đi Tên Cậu Sẽ Là Đá Phẳng
 8. Đá Phẳng Vẫn Mơ Giấc Mơ Ra Biển Lớn, Chẳng Hề Đổi Thay.
 9. Bây Giờ Minh Cũng Chẳng Còn Là Đá Phẳng Nữa Rồi
 10. Cái Tên Đá Cá Voi Vẫn Là Tấm Huân Chương Với Tất Cả Các Đá
 11. Hòn Đá Từng Là Trái Tim Của Đá Cá Voi
 12. Những Chiếc Bóng Của Thời Gian
 13. Những Người Bạn Trở Về Tìm Giấc Mơ Đã Mất
 14. Minh Bây Giờ Đã Thành Đá Đặt Chân Rồi
 15. Ra Đến Biển Liệu Mình Có Thể To Lớn Trở Lại?
 16. Phải Hy Sinh Điều Gì Mới Có Thể Ra Được Biển Lớn?
 17. To Hơn Chút Nữa Thì Minh Đã Không Thế Ra Biển Được Rồi
 18. Tôi Từng Là Đá Minh Rết Trên Đỉnh Núi
 19. Nếu Đến Được Nơi Ấy Hẳn Sẽ Có Niềm Hy Vọng Mới Đón Đợi Minh
 20. Nếu Còn Là Tảng Đá To Sẽ Không Thể Cảm Nhận Được Tâm Trạng
Này Đâu
 21. Một Hạt Cát Thuở Ban Đầu Đã Từng Là Một Hạt Cát Vĩ Đại
 22. Con Đường Mà Nếu Minh Không Dẫn Nhỏ Lại Sẽ Chẳng Thế Nào Đến
Đích
 23. Tôi Đã Nhớ Bạn Từ Rất Lâu Rồi
 24. Một Chú Cá Voi Đã Trở Về Với Biển
- Lời Tác Giả